

ПРОЛОГ

БРОСЕЛІАНД

Верхня Бретань

Тобі не можна приходити сюди одній у цю пору, Ві, — у голосі Езри було важко не вловити занепокоєння і гнів. Та попри це, звернувся до мене на ім'я, яке використовував лише він. Я полегшено відкинула капюшон плаща й усміхнулася йому.

Лоран, вартовий Ложі й Езрин друг, який і привів його з кабінету, непомітно відійшов. Тепер у передпокої шато ми були самі. Уже далеко за полудень. Скоро зайде сонце, й тоді над лісовою землею і водами озера розповзеться сірий туман. Як правило, він не таїв у собі нічого хорошого. Мені це відомо краще за інших. Здригнувшись, я розтерла передпліччя. У замку не набагато тепліше, ніж надворі. Величезні килими на стінах не зупиняли холод, який просочувався крізь них. Електропостачання працювало з перебоями, тож у високих свічниках на п'єдесталах горіли свічки, які рівномірно освітлювали зал. Мій погляд упав на хрест на стіні обіч сходів. Християнський

символ у штаб-квартирі Ложі Мерліна, як завжди, викликав у мене посмішку.

— Я не прийшла б сюди одна, якби ти відповідав на мої повідомлення, — сказала я настільки твердо, наскільки мені дозволило внутрішнє напруження. — Я передала Лораном більше, ніж одне.

Він не відреагував на них, тому я поставила на кін усе та прийшла сюди. Без запрошення і де мені не дуже й раді. Серце шалено калатало. Невже він відішле мене ще до того, як зможу сказати те, що задумала?

— Ми вже попрощалися.

Він підійшов ближче. Його ноги стукали нерівними кам'яними плитами. Езра був роздратований, та це очікувано. Він зупинився за крок від мене й засунув руки в кишені галіфе. І чого він мусив бути схожим на дворянина з тих старомодних фільмів, які дивилася *témé*? Мене це завжди бентежило. Одначе бездоганний зовнішній вигляд — останнє, за що я його кохала.

— Ти відчуваєшся достатньо сильною для подорожі? — його тон став м'якшим, що тільки погіршило ситуацію. Мені не потрібна його постійна турбота. Мені хочеться набагато більшого.

Я повернулася так, щоби стояти до нього спиною. Те, що я збиралася сказати, було легше висловити, коли не потрібно дивитися в його сповнені розуміння очі. Я вичала вишивку на гобелені. Кожна дитина, яка виростила біля Броселіанду**, знала цю історію. Під час однієї

* Фр. «бабуся». — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

** Зачарований ліс, пов'язаний із легендою про короля Артура, Мерліна, Моргани, володарки озера та кількох лицарів Круглого столу.

зі своїх подорожей чарівним лісом чаклун Мерлін закохався у фею Вівіану. Та відповіла йому взаємністю, що схилило чоловіка навчити її всього, що знав, своїй магії. Однак Вівіана використала ці чари, щоби прикувати Мерліна до Броселіанду. Вона не хотіла його втратити, і відтоді маг мусив залишитися з нею. Насправді щасливий кінець для обох. Однак не все так просто. Мерлін почувався страшенно нещасним. Вівіана хотіла повернути йому свободу, але закляття виявилось надто сильним. Почуття провини за те, що зробила коханого нещасним, поглинуло її.

Не можна прив'язувати людей до себе проти їхньої волі, але саме зараз я хотіла б дізнатися Мерлінове закляття, щоби змусити Езру супроводжувати мене.

— Сто євро за можливість дізнатися твої думки, Ві, — від його дихання стало лоскітно, руками пробігли сироти, а щоки запалали. Упевнена, що зараз йому точно не хотілося б їх знати.

— Я достатньо зміцніла, сподіваюся, — я вирішила відповісти на перше запитання, про мої сили на подорож. — Сподіваюся, відьми Гластонбері зцілять мене. — Це було настільки ж імовірно, як народження відьми в тринадцяту повню. Для цього я надто хвора.

— Там я не зможу тебе захистити, — він підійшов так близько, що я спиною відчула його тіло. — Тобі потрібно буде самій про себе подбати.

Він, достатньо високий, щоби покласти підборіддя мені на чоло й огорнути своїм теплом і затишком, поклав руки мені на плечі та прихилив до грудей. Я відчувала кінчики його пальців навіть крізь тканину плаща. Вони рухалися так обережно, наче гладили мене.

— А тобі не потрібно мене захищати, — прошепотіла я, затамувавши подих від його близькості, яка прогнала з кісток холод передпокою. Я так сподівалася, що він поговорить зі мною, не прожене відразу. Я полегшено притулилася до нього.

— Про мене подбають мої сестри. Я ніколи не була твоєю відповідальністю.

«Ти мене не хотів».

Однак не промовила цього вголос, адже тіло здригнулося від чергового нападу кашлю. Як я це ненавиділа. Хвилювання і холод виснажили мене, а тепер іще і хворим легеням забракло повітря. Демонська гарячка таки перемогла.

Обійми Езри були міцними, як завжди, відколи майже два роки тому на мене напала й укусила сільфіда. Усе тому, що мені вистачило клепки піти поплавати в Озері Фей у Броселіанді. Тоді в мені ще кипіла магія, і я почувалася такою впевненою, такою сильною, хоч і знала, що нікому безкарно не порушити спокій фей. Езра врятував мене від сільфіди, але нічого не міг удіяти з підступною гарячкою. А та повільно, але впевнено заволоділа мною. Зараз хвороба вже була у глибокій стадії, тож сестри привезли мене до Гластонбері. Знання тамтешніх відьом були моїм останнім шансом вилікувати демонську гарячку. А якщо я там помру, так далеко від Езри. Це був мій найбільший страх. Езра просто мусив піти зі мною. Без нього я вже програла.

— Мені нелегко тебе відпускати, — його губи ворушилися біля моєї скроні.

Мені здалося, я відчула в його голосі тремтіння, чого просто не могло бути. Невпевненість — це стан, невідомий Езрі Токвілю. Рішуче намірившись утілити свій план у життя, я обернулася до нього. Окрім нього, мені більше

нічого втрачати. На мій подив, він не відпустив мене. Під світлою тканиною сорочки проступали грудні м'язи й, не встоявши перед спокусою, я опустила на них чоло. Він такий міцний, такий сильний — повна моя протилежність. Хвороба виснажила мене, вкрала в мене все, чим я колись була. Мужня й безстрашна до безумства. Зараз я лише тінь себе колишньої. Устати з ліжка та прийти сюди вже коштувало мені надлюдських зусиль. Та в цю мить я перебувала в надійних Езриних обіймах. Це було того варте. Його рука гладила мою спину, він притиснув мене до себе ще міцніше. Я обхопила руками його талію. Після нападу він став моєю найближчою людиною, найкращим другом, та я хотіла набагато більшого.

— Не хочу йти, — промовила, звівши погляд. — Я боюся. Понад усе мені б хотілося залишитися з тобою, але не можна. Їдьмо зі мною. У Гластонбері ми обоє будемо в безпеці. Як мені одужати, якщо я боїтимуся за тебе?

Езра опустив на мене погляд. Його чоло тривожно насупилося:

— Ти не мусиш йти, бо ти частина цього лісу. Але багато хто був би щасливий отримати такий шанс. Не змарнуй його, — він поклав руку на мою щоку. — Ві, ти маєш бути розважливою.

Я відчула його губи на своєму чолі, й серце закалатало ще швидше.

— Ти маєш супроводжувати нас, — не можна здаватися. Повинно ж бути щось, що його переконає. — Ти потрібен мені. Я одна не впораюся.

Його очі, такі темні, що важко відрізнити райдужку від зіниці, від моїх слів почорніли ще більше. Зникли зорі, видимі в них лише мені.

— Ві, я не піду з тобою. Моє місце тут. І тобі не можна повертатися. Це надто небезпечно. Для вас трьох. Залишайся у Гластонбері. Туди демонам не потрапити.

Він і сам у це не вірив. Колись вони таки переберуться через море. Демони не заспокояться, доки не поглинуть увесь світ. Езриному батькові забракло сил їх зупинити.

— Якщо одужаю, я повернуся, — сказала вперто. — Мені сімнадцять. Я хвора й, імовірно, помру, — я поклала руку йому на груди, і довгі чорні вії Езри затріпотіли. — Але якщо одужаю, наперекір очікуванню, — прошепотіла я, — між нами щось зміниться? Ти зізнаєшся собі, що відчуваєш, коли стану достатньо сильною для тебе?

Я знала, що він це вже зробив, навіть якщо ніколи цього не визнає. Він завжди заперечував зв'язок між нами, однак сьогодні мій відчай був достатньо сильним, щоби прямо йому про це нагадати.

Його ніздрі здригалися:

— Це нічого не змінить, — витиснув він із себе, стисуючи голос, наче старі стіни мали вуха. — Абатство — безпечне місце. Ви сядете на останній пором, на якому можна покинути Францію. Після цього країну ізолюють. Навіть якби захотіла, ти не зможеш повернутися у Броселанд.

А це ми ще побачимо. Я стримувала сльози й образу.

— Ми спробуємо зупинити демонів, — додав він дещо делікатніше, помітивши мої почуття. Для нього я наче розгорнута книжка. — Але вони дедалі частіше прориваються крізь бар'єр. Париж практично весь евакуйовано, та й будівництво муру майже завершено. Хіба ти не читала? У Франції залишаються лише члени Ложі й усі вишколені відьми та відьмаки. І ми нічого не зможемо

зробити для тих, хто залишиться через упертість або просто не зрозуміє ступінь небезпеки. Я не хочу, щоб ти була тут, — його очі блиснули. — Я не зможу боротися, якщо постійно боятимуся за тебе. Ти це розумієш?

Я кивнула, й Езра видихнув:

— Пообіцяй, що не повернешся, — його слова прозвучали настільки тихо, що я їх ледве розчула. — Іди й не озирайся, Ві. Ти мусиш мене забути.

Мій шлунок скрутило від болю. Мені варто було відірватися від нього, але він наче хотів розбавити різку гіркоту слів і зробив щось зовсім надзвичайне. Він нахилився до мене, потерся носом до щоки і вдихнув мій запах.

— Абатство — це не в'язниця. Це безпечне місце. І якщо підеш на цей вчинок, то зможеш там одужати і стати щасливою. Саме цього я хочу для тебе.

— Але це зовсім не те, чого хочу для себе я.

Його близькість творила зі мною божевільні речі, мені хотілося схопити його. Цілувати, торкатися, стягнути з нього цю прокляту сорочку та притиснутися до грудей. Колишня я так би й учинила, але після нападу безрозсудна частина мене поступово зникла. Сьогодні я відчувала здебільшого страх. Страх невдовзі померти, страх утратити Езру, страх хиткого майбутнього. Якщо я збиралася переконати його, то варто було віднайти в собі ту мужню сторону, хоч би якою боягузливою вона зараз була, бо мій час поряд з Езрою спливав. Його не вдасться переконати. Поки що мені не хотілося вірити, однак це наші останні миті разом. Я збрала до купи рештки сміливості й висмикнула його сорочку з оперезаних поясом штанів. Я просто мусила доторкнутися до нього, мусила відчути його на дотик. Саме цією миттю я змушена буду жити.